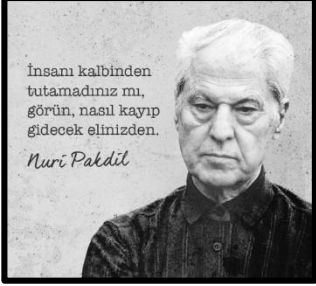

TELVE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Nagehan Betül ÇELİK EDEBİYATIN "SABIR ÜSSÜ" NÜ KURAN ADAM: NURİ PAKDİL

1934 yılında Kahramanmaraş'ta doğan Nuri Pakdil, İstanbul'un fethedildiği gün olan 29 Mayıs'ı doğum günü olarak kabul eder. Memleketi, ilk gençliğinin geçtiği çeşmeleriyle kalır Pakdil'in hatırlarında.

Nuri Pakdil'in lise yıllarında çıkardığı Hamle dergisi dönemin pek çok yazarının ilgisini çeker. Pakdil, başladığı yolculuğu şu sözlerle tanımlar:

"Yazmak, uzun yürüyüşe başlamaktır. Yazarın ödevi, yazmaktır. Bir yazar ancak yazarak girebilecektir insanlığa. Bu bağlamda yazmak, bir hayat biçimim olmuştur benim."

Eline geçen bütün kitapları okuyan Nuri Pakdil'in Necip Fazıl'ın eserleriyle tanışması orta birinci sınıfa gittiği zamana tekabül eder. Necip Fazıl'ın, yazarın ideolojik anlamda ufkunun açılmasında ve yazarlık dünyasının oluşumunda büyük etkisi olur.

Büyük Doğu ve Diriliş dergileriyle güçlü bağlar kuran yazar; Rasim Özdenören, Adil Erdem Bayazıt ve Mehmet Akif İnan ile birlikte "sabır üssü" olarak tanımladığı Edebiyat isimli dergiyi çıkarır.

Nuri Pakdil, Edebiyat dergisinin yönünü ve sanat anlayışını şu sözlerle izah eder: "1969'da Mehmet Akif İnan, Erdem Bayazıt, Rasim Özdenören'le birlikte 'Edebiyat' dergisini çıkarmaya karar verdiğimizde, bizi bu girişime zorlayan etken aslında tekti: Ülkü olarak Batıcılığı seçmediğimizi yalnızca yerli düşünceye ve bunun tüm değer yargılarına bağlı olduğumuzu söylemek."

YEDİ GÜZEL ADAM

"Maraş'ta lise yıllarında tanıştığımız bu arkadaşlarımla birlikte, Şubat 1969'da Ankara'da, Edebiyat dergisini çıkarmaya başladık. 1972 yılında da Edebiyat Dergisi Yayınları'nı kurduk ve kitap yayınlamaya başladık. 'Yedi Güzel Adam' olarak anılan bizler, birbirimize çok bağlıydık. Birimizin parası hepimizin parası olurdu. Birimizin sevinci hepimizin sevinci, birimizin sıkıntısı hepimizin sıkıntısı olurdu. İdeolojimiz ortaktı. Biz sanatın, edebiyatın işlevinin, tüm sömürülere karşı durmak olduğunu söylüyorduk. İnanıklarımızı yazıyorduk, yazdıklarımıza inanıyorduk. Savaşım için yoğun direnç gerektiğini, bu direncin de, sanatın, edebiyatın özünde var olduğunu söylüyorduk.

Aslında simgesel bir ifade olan 'Yedi Güzel Adam' tanımlaması için şunu söylemek istiyorum: Ülküsel konumunu algılayan her insan, güzel insandır."

NURİ PAKDİL İÇİN KUDÜS

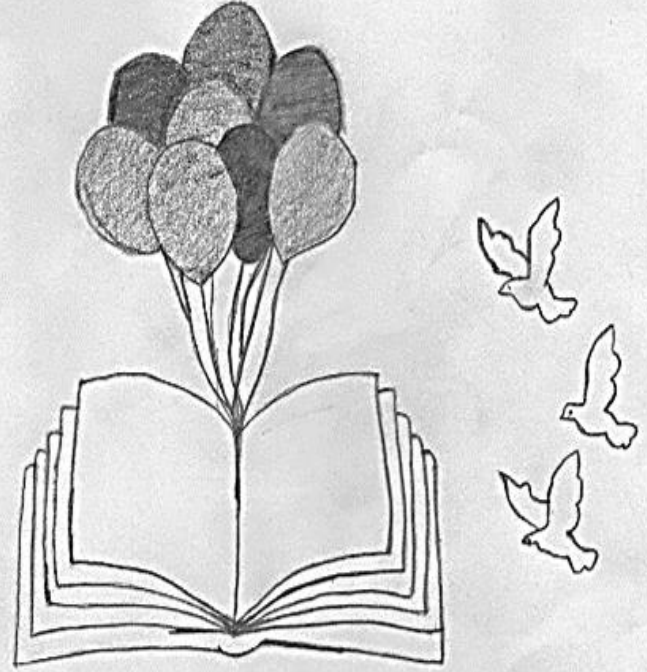
"Yüreğimizin yarısı Mekke'dir, geri kalanı da Medine'dir. Üstünde bir tül gibi Kudüs vardır." der Nuri Pakdil. Kudüs'le ilgili düşüncelerini şöyle ifade eder: "Benim dünyamda İstanbul'un özel bir yeri, Kudüs'ün daha özel bir yeri vardır. Mekke, Medine, Kudüs ve İstanbul sevilmeden hayatın, yani varoluşumuzun hikmeti kavranılamaz. Bizim için özel bir konumu vardır Kudüs'ün. Bizim eylemimizin evrenselliği oradan başlamaktadır. Kudüs'ü bunun için çok düşünmeli, çok sevmeliyiz."

ANNELER VE KUDÜSLER

III
Tür Dağını yaşa
Ki bilesin nerde Kudüs
Ben Kudüs'ü kol saati gibi taşıyorum

Ayarlanmadan Kudüs'e
Boşuna vakit geçirirsin
Buz tutar
Gözün görmez olur

Ayşe SANCAR

Gel
Anne ol
Çünkü anne
Bir çocuktan bir Kudüs yapar
Adam baba olunca
İçinde bir Kudüs canlanır
Yürü kardeşim
Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin
(Ocak 1972)

NURİ PAKDİL'İN ARAMIZDAN AYRILIŞI

Nuri Pakdil, tedavi gördüğü Ankara Şehir Hastanesi'nde, 18 Ekim'de hayata veda etti. 85 yaşındaydı...

"Gençlerimize ve geleceğimize hep umutla bakıyorum." diyen, devrimci ve İslamcı şair kimliği ile edebiyatımızda var olan, Yedi Güzel Adam'ın ağabeyi bir Nuri Pakdil geçti bu dünyadan. Köklerini memleketimizin toprağına salan, dallarını göğe uzatan, yaprakları bu ülkenin gençleri var oldukça yeşerecek olan bir çınar oldu. Sadece edebiyatçı kimliğiyle değil; tavıyla, "Bildğim her şeyden sorumlu olmazsam, nasıl hak edebilirim yaşamayı?" diyen Klas Duruş'uyla; eserlerini oluştururken yıkıp tekrar kurmaktan, yüzlerce kez yapıp yüzlerce kez bozmaktan sıkılmayan azmiyle hepimizde derin bir iz bıraktı. Allah'tan kendisine rahmet diliyoruz.

NURİ PAKDİL'İN KÜTÜPHANEMİZDE BULUNMASI GEREKEN 15 ESERİ

1. Biat 1, 2, 3
2. Batı Notları
3. Klas Duruş
4. Umut
5. Sükut Suretinde
6. Otel Gören Defterler
7. Arap Şiiri Güldeste 1-2

Elif Sude YILDIRIM BİR NEHİR GİBİ

Tıpkı ilkokulda çizdiğimiz resimlerdeki gibi bir yerd. Bir dağın yamacına kurulmuş, ortasından nehir akan, her tarafı ağaçlarla, renk renk çiçeklerle, bitkilerle dolu, şehir kalabalığından, gürültüsünden uzak küçük bir köydü. Burada herkes birbirini tanır, birbirine güvenirdi. Hırsızlık gibi olayların yaşanmadığı, sakin sokaklara sahip bir yerd. Anneler babalar çocuklarının dışarıda oynamasına gönül rahatlığıyla izin verirdi.

Haziran ayının başlarında olmasına rağmen köy halkı, havada kapkara bir bulut gördü. Herkes şaşırılmıştı, hatta korkmuştu. Köylü arasındaki konuşmalar hep aynıydı. "bu bulutun bu mevsimde burada ne işi var?", "Yaz aylarına girdik bu yağmur bulutu da ne? Hayırdır inşallah!" Derken bir gürültü koptu.

Bu ses köyün yamacına kurulduğu dağın tepesinden gelmişti. Başlar şaşkınlık ve telaşla hemen o yöne döndü. Dağın tepesinde küçük bir yangın gördüler. Yangın öyle büyük değildi ama etraf dallarla, ağaçlarla dolu olduğu için çok çabuk yayılacaktı. Bunun bilincinde olan köylüler hemen yangına müdahale ettiler.

Merve ERDOĞMUŞ TEK NOTALIK ADAM

Geçenlerde "Tek Notalık Adam" adında bir kısa film izledim. Henüz fazlaca seyredilmemiş, fazla insana ulaşmamış, farkına varılmamış filmleri ilk kez ben seyrediyordum hissiyle seyretmek heyecan verici bir duygu.

Şimdiye kadar seyrettiğim filmlerin arasında bu filmin bende özel bir yer edinmesinin sebebi belki de film boyunca hiç konuşma olmamasıydı. İnsanların söze ihtiyaç duymadan duygularını ifade edebilmeleri, âşık olabilmeleriyle belki de beni etkileyen.

Filmde büyük bir orkestranın en arkasında, diğer bütün enstrümanlardan uzakta, zil çalan bir müzisyenin kısa hikâyesi anlatılıyor. "Zil çalan" derken doğru ifadeyi seçemedim belki çünkü müzisyenin çaldığı aslında tek bir nota. Evet evet sadece bir nota. Bütün enstrümanlar sustuğunda, şarkı bittiğinde salonda tek bir zil sesi duyuluyor.

Müzisyenin orada var olduğunu hissettiren bir ses... O ses olmasa o adamın orada oturduğunu hiç kimse fark etmeyecek belki de. O zil sesi, o adamın var oluş çabası; "Ben de buradayım." deme şekli. Aslında bize rutin bir iş gibi gelebilecek olan bu tek hareket aslında filmin en can alıcı anı bana göre.

SaYe GÖNÜL HİCR

Bana sorarsanız eğer,
Gözlerimiz!
Ebabilleri her zaman gökyüzünde aramamalı,
Hele kanatlarının olmayışına hiç aldanmamalı,
Attığı taşın hedefi bulması da değil mühim olan,
Hatta ne kanat ne bacak ne kol ne bilek
Ebabil olmak için,
O taşı attıracak iman ve yürek gerek!

Tam yangını söndürdükleri sırada bir gürültü daha koptu. Bu seferki ses köyden daha iyi işitilmiş, daha büyük bir korkuya sebep olmuştu. Bu seslerin top sesi olduğunu anladılar. Seslerin hemen ardından dağın tepesinde ellerinde tüfeklerle adamlar görüldü. Hemen herkes çocuklarını alıp evlerine girdiler. Erkekler tüfeklerini, silahlarını alıp köyü savunmaya geçtiler.

Köyde savaş çıkmıştı. Köy halkı düşmanın karşısında dimdik duruyordu. Ama işler hiç de görüldüğü gibi değildi. Her ne kadar dik durmaya çalışsalar da can kaybı fazlaydı, mühimmatları tükeniyordu. Köyün durumu iyice kötüye gidiyordu. Savaş dolayısıyla ekinler ekilip biçilemedi, kadınlar kışlık yiyecekleri hazırlayamadı, üretimler neredeyse durmuştu. Her şey yerle bir olmuştu. Ama tüm olumsuzluklara rağmen köydeki kadınlar, çocuklar ellerinden geleni yapıyor, savaşan erkeklere yardımcı oluyordu.

Yaklaşık iki buçuk ay süren bu savaş, kış gelmeden bitmişti. Savaş bitmişti ama köyün o eski neşesi de kalmamıştı. Kimisi şehit akrabasının yasında, onun arkasından gözyaşı döküyor kimisi gaziler için üzülyordu.

Köylüler birlik olup köyü eski haline getirme kararı aldı. Öncelikle yerdeki mermileri ve savaşta kullandıkları diğer eşyaları topladılar, bir yaz boyunca oluşan açığı kapatmaya çalıştılar. Köy halkı evlerin duvarlarındaki mermi izlerini, kırık kaldırım taşlarını, kırılmış camları ve savaşta oluşan döküntüleri kapattılar. Tüm uğraşlar sonucu köy halkı biraz olsun rahatlamıştı. Ama maddî sıkıntılar hâlâ devam ediyordu. Köylüler nehrin ortasında bulunan, savaş sırasında düşmanın top atışlarıyla yıkılan köprüyü tekrar yapmaya karar verdiler. Bu sefer yapacakları köprüyü daha büyük ve sağlam yapacaklardı. Köprünün ayaklarının temelini daha derine atmak için nehrin kıyısını kazmaya başladılar. Kazarken parlak sarı renkte madenler buldular. Bunlar altındı. Nehir tabanının bir altın yatağı olduğunu düşmanın da köyü bu yüzden işgal etmeye çalıştığını anladılar. Köy halkı senelerdir üzerinde yaşadıkları fakat habersiz oldukları altın madenini bulduğuna çok sevindi ve hiç vakit kaybetmeden altınları çıkarmak için çalışmalara başladı. Çıkan altınlar sayesinde köy eski refah seviyesine ulaştı.

Tekrar cıvıl cıvıl olan köyde sokaklar yine güvenilir hâle geldi, çocuklar dışarıya çıkıp oynamaya başladı. Köyleri onların vatan toprağıydı, onun bir karışımı bile kaybetmeyi göze alamazlardı. Köylerini savunurken, onun için hayatlarını ortaya koyarken hiçbir maddî çıkar düşünmemişlerdi. Savaşın sonunda ilahi bir lütufla ödüllendirilmişler ve farkında bile olmadıkları altın madenine ulaşmışlardı. Fakat biliyorlardı ki köyün bir avuç toprağı bütün madenden daha değerliydi.

O tek vuruş olmasa o şarkı tamamlanamayacak, o adam sanki oturduğu yerde siyah bir gölgeye dönüşecek ve yok olacak.

Bu aralar kendimi zil çalan o müzisyen gibi hissetmem belki de bu filmde bu kadar etkilenmiş olmamın sebebi. Fakat benim çaldığım zilden çıkan ses çalınan parçadaki hiçbir notayla örtüşmemiş, notaların hiçbirleriyle uyumlanmış gibi. Sanki o ses somutlaşmış, maddeye bürünmüş de yanlış yere yerleştirilmiş bir yapboz parçası gibi yerine oturmamış; eğreti durmuş, resmin bütününe belli belirsiz tamamlamış hatta tamamlayamamış. O tek notayı yanlış zamanda, yanlış zamanlamayla çalmışım, o âna kadar müthiş bir çabayla oluşturulan bütün ahengi bozan ben olmuşum ve salondaki seyircilerin ayıplayan bakışlarını üzerime çekmişim gibi hissediyorum. Her birini aynı anda hissettiğim bu duygular bir fırtına oluşturup etrafımı çevrelerken yerini yağmura bırakmış kırgınlık, umutsuzluk, kaygı boğazımda düğümlenmiş hâlde kalakalmışım.

Şu sıralar hayatıma göz gezdiriyorum, ara ara boşluklar görüyorum ve tekrar üzülyorum belki de bu boşluklar o zili yanlış zamanda çaldığım içindir. Her insan kendi hayatının başrolünde oynayan tek notalık adamı değil midir zaten? Zil ise kararları ve seçimleri çağrıştırmıyor mu? Kararlarımızın ve seçimlerimizin bize sunduğu iki yol var. Yoldardan biri insanı çıkmaz sokağa bırakırken diğerinde ise kendini sahil kenarında bulursun. Çıkmaz sokağın tekinsiz ve ışsız kısmında da sahil kenarında denizin kendine has kokusu ve rahatlatıcı sesinin bulunduğu noktada da ortak bir payda vardır: Deneyim.

Seçimlerimiz ve kararlarımızdan doğan deneyimlerimizin öncülüğünde kafamızda kilitlerine uygun anahtarlar ararız. Umarım edindiğim her deneyim, beni geliştirip yağmurdan sonra çıkan güneşin eşliğinde gökyüzünde hâkimiyetini ilan eden gökkuşağına iletir ve her zaman o zili doğru vakitte çalarım.

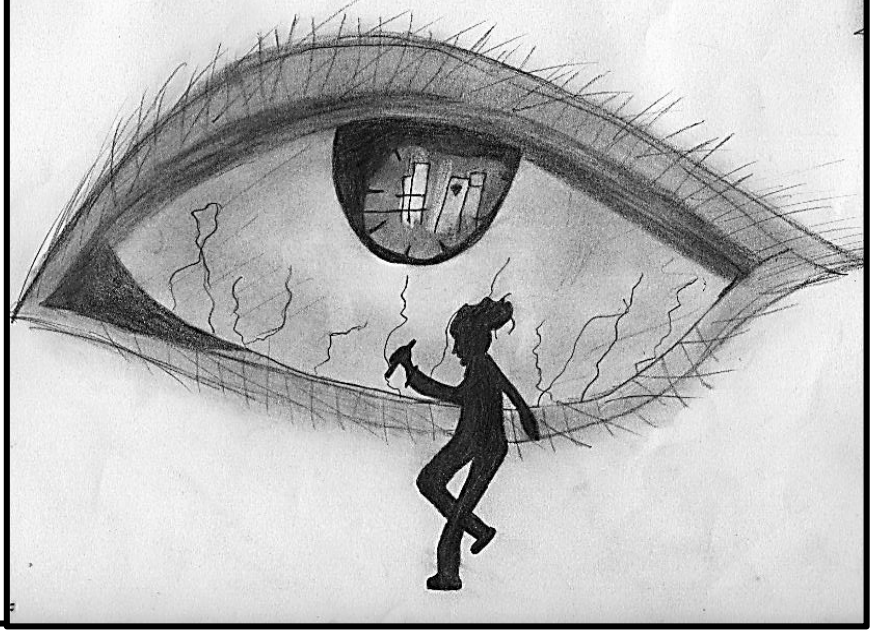
Muhsin ÖNAL ÇİGLİK

Şimdi bir okyanusun dalgalarıyım,
Yüzünün kıyılarına çarpan.
Gece gökyüzüne bakan bir çocuk gibiyim,
Karanlıktan ödü patlayan.

Ellerimle boyuyorum dünyayı,
Her şey gri, her şey sensiz.
Gözlerimin önünde bir savaş var artık,
İçinde yalnızca benim öldüğüm.

Çılgıklarımın bini bir para,
Dünyanın midesinde sindirilmeyi beklerken.
Şimdi ne çok istiyorum sessizliği bilemezsin,
Her tını da sesini ararken.

Aybüke YILMAZ

Alperen YÜCEER BİR DERViŞ VE YOL HİKÂYESİ

Size anlatacağım hikâyeyi çok sevdiğim bir yazarın kaleminden okumuştum ilk olarak. Sonraları pek çok kere karşıma çıkan ve beni her defasında derin düşüncelere daldıran bu hikâyeyi size de onun kaleminden aktaracağım. Edebiyat tarihinin şüphesiz ilk ve en eski teması olan 'aşk'la ilgili bu hikâyenin sizin de gönül telinize dokunmasını ve kalbinizde yer etmesini umuyorum.

Hikâye şöyleydi:

Kırk yıldır dervişti. On sene kadar önce efendisi ölünce posta geçen halife her ne kadar 'Derviş, gel biatını tazele!' dediyse de o, 'Bu dünyada yetim kalmak da varmış.' deyip kendini yollara vurdu.

Belki az gitti belki uz gitti. Belki dere gitti belki tepe gitti. 'O diyar da benim değil, bu diyar da, cümle mülkün sahibi goca Rabbimdir.' diyerek cevelan eyledi.

Sırtında bir boz aba, kafasında bir keçe külah, elinde Hint hurmasından yapılmış, efendisinden teberrük 99'luk tespih. Terekesinin cümlesi bundan ibaret... Aslında bir de sapı abanoz, ucu Şam çeligi, üzeri 'ya Haydar-ı Kerrar' yazılı bir de teberi vardı ya, bırakıverdi gencecik bir talibe yürüyüp de giderken. Eldeki tespihi 'hû' dedi sayıp çekti, 'hay' dedi sayıp çekti. Efendisi yaşarken dersini ne verdiyse onu çekti. Ne eksik çekti ne artık çekti.

Günlerin birinde vardı baktı ki büsbütün yeşile kesmiş bir köye vardı. Köyün girişindeki ufarak çayın şo yanında bir peri suret, bir kadıncık gördü. Baktı ki daldan yemiş toplar. Toplar da yemenisinin dalına biriktirir.

Âdeti değildir amma, artık bir koca pirifâni olduğundan selam eyledi. Hâl hatır etti. 'Yemişleri kime toplarsın?' diye bile sordu. 'Sevdiğime toplarım elbet, naha o yanda tarlada herk eder. Hem insan sevdiğinden başkasına yemiş toplar mı derviş baba?' dedi kadıncık. Derviş, 'Toplarken sayar mısın yemişleri?' dedi. Gültüverdi kadıncık. 'İlahi derviş baba, insan sevdiğine yemiş toplarken sayar mı?' deyiverip seğırtti.

Derviş bir kadıncığın sekişine baktı, bir elindeki tespihe baktı. Çıt diye kırıverdi tespihin ipini. Daneler birer ikişer saçıldı toprağa. 'Hey gidinin akılsız derviş,' deyip ayıpladı kendini, 'şol kadıncık sevdiğine yemiş toplarken saymaz da, sen goca Rabbini sayıyla mı tespih edersin?' deyip yürüdü.

Belki az gitti, belki uz gitti. Bir zaman daha yalan dünyanın kahrını tepti. 'Şurası mıydı, burasıydı mı?' deyip günü güne, güneşi aya, seneyi seneye ekledi. Şeyhinin sayılı dersi ile değil, gücünün yettiğince zikretti. Döne dolaşa, tekerlene mekerlene yolu yine aynı köye düştü. Baktı ki aynı kadıncık aynı daldan yemiş toplar yenine. Tanışlık verdi.

'Yemişleri kime toplarsın?' diye sordu yeniden. Yeniden 'Sevdiğime toplarım elbet, naha o yanda tarlada herk eder. Hem insan sevdiğinden başkasına yemiş toplar mı derviş baba?' cevabını aldı. Derviş 'Ya sayar mısın topladığın yemişleri?' diye sual etti yeniden. Kadıncık 'İlahi derviş baba, insan sevdiğine yemiş toplar da saymaz mı? Sayarım elbet.' dedi, 'Hem de teker teker sayarım. Nahacık 99 yemiş var benimde. İnanmazsan sen de say.'

Derviş bir kadıncığın seyirtişine baktı, bir ellerine baktı. Seneler önce kırıp da yere saçtığı tespih tanelerini birer birer buldu, birer birer topladı. Tespih ipine dizdi ki tam gaydeli. Döndü tekrar efendisinin buyurduğu derse. 'Hû' dese saydı, 'hay' dese saydı.

Yıllar ardı ardına akıp gitti şol çeşmeden akar gibi. Kâh medreseye vardı derviş, kâh harabeye. Kâh mollalarla yarenlik etti kâh harabât ehliyle sırdaş oldu. Beli büküldü, dişi döküldü, dili damakta dönmez oldu. Yine de yürüdü. Gece demedi yürüdü, gündüz demedi yürüdü, soğuk demedi yürüdü, haşlak demedi yürüdü.

Belki uz gitti, belki uzdan az gitti. Lakin hep bildi ki haydan gelen hûya gitti.

Günlerden bir gün o köye düştü yolu. Baksa görse ki o kadıncık yemiş ağacından aşu kalemi çıkarır usulünce. Hal hatır etti derviş. 'N'eyler n'ışlersin?' dedi. 'Sevdiğimin bahçesine yemiş fidesi alırım ki dikimlik.' dedi kadıncık. 'Ya yemiş toplayıp götürsen olmaz mı?' diye sordu derviş. 'Olmaz,' dedi kadıncık, 'ağacın kendisi varken yemişini n'eydeyim derviş baba?'

Derviş, bakmadı bu sefer kadıncığın ardından. Tespihi cebine attı. Yemiş ağacına yanaştı. 'Bismillah' dedi, 'demek daha yeni başlıyoruz yol yürümeye.'

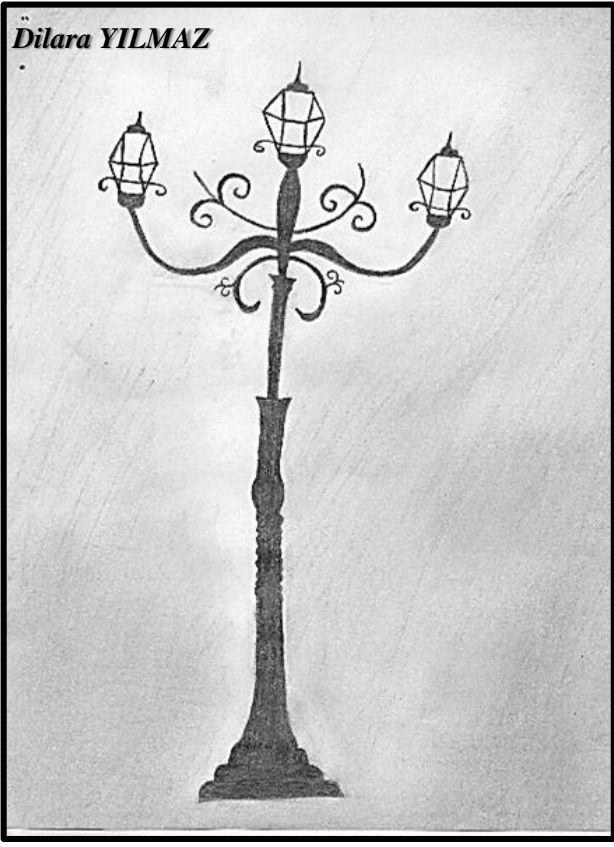
Salih Efe ÖNAL TAHAYYUL

Seni güneşe,
Kendimi kumlara benzetirdim.
Aşık olan bendim,
Beni yakıp kavuran sen!

Zihnimi dolunaya,
Gözlerini evrendeki yıldızlara benzetirdim.
Kararı veren zihnimdi.
Fakat fikirler gözlerine aitti.

Sana olan özlemimi bulutlara,
Göz yaşlarımı yağmurlara benzetirdim.
Yokluğunu içimde sakladım,
Damla damla süzülürdün gözlerimden.

Ruhumu ağaçlara,
Sesini toprağa benzetirdim.
Her kelimde tekrar aşık olur,
Her nefesinde tekrar hayat bulurdum.

Mehmet BAYTEMİR ÇAY OCAĞI

Soğuk bir sonbahar akşamıydı. Babasıyla beraber bir çay ocağı işleten çocuk o gün bir şeyi unutmıştu: Çay suyunu koymayı. Müşteriler dükkânda beklerken babası oğlunun yanına geldiğinde onun çay suyunu koymadığını gördü ve biraz da şaşkınlıkla “Oğlum çay suyunu koymamışsın.” diyerek oğluna baktı. Oğlu durumu fark ettiğinde nasıl bu kadar dalgın olduğuna kendisi de anlam veremedi. Çocuk, babasından özür dileyerek aceleyle semavere çay suyunu koymaya başladı.

Çayların gecikmesine rağmen müşteriler, her zaman uğradıkları mahallenin bu en güzel çaylarını yapan en samimi çaycısını sessiz bir sabırsızlıkla beklediler. Çay nihayet demini aldığında çocuk ve babası her zamanki güler yüzlerinin eşlik ettiği mahcup bir telaşla müşterilerine sabahın ilk çaylarını ikram ettiler.

Berat DEPE ANNE GİBİ ÇAĞIRMAKTA ÖLÜM

Duvarlar,
Yanımda dağ gibi duvarlar...
Üzerlerinde yaşanmışlık yazılı,
Şimdiki zamanımı hapsediyorlar.

Nefesim daralıyor,
Geçmiş, kursağımda kalmış;
Azrail'e bakar gibi gözlerim,
Gözlerim, ölüme dalmış.

Ölümüm akşam ezanı vakti,
Anne gibi çağırmakta beni,
Ey ruhum vakit daraldı çek git!
Bu zamansızlıktan kurtar kendini.

Boşalan ilk bardaklardan sonra çayın eşliğinde sıcak bir sohbet başladı çay ocağında. Bu küçük dükkânda bu zamana kadar ne dertler anlatılmış, ne dertler dinlenmişti. İnsanların sabahın erken saatlerinde evlerinden çıktıklarında ilk uğradıkları, akşamın geç saatlerinde evlerine gitmeden son durdukları yer belki de burasıydı. Bu çay ocağının sıcak, samimi, güzel bir ortamı vardı. Müdavimleri her gün bu dükkâna uğrayarak sohbet edip gazete okur; memleket meselelerini, dünyanın gidişatını burada değerlendirirdi. Yolu düşüp bir-iki kere çay ocağına uğrayanlar da hiç farkına varmadan buranın müdavimi oluverirdi.

Çocuk, çay ocağının böyle kalabalık oluşunun sebebinin babası olduğunu bilirdi. Aslında her çay ocağında üç aşağı beş yukarı aynı şekilde demlenen çay, babasının elinde bambaşka bir renk ve koku alırdı.

Çocuk da okuldan ve derslerinden fırsat bulduğunda her boş zamanını bu efsunlu ortamda geçirmek ister, koşar adımlarla çay ocağına giderdi. Zaman içinde o da bu mekanı sahiplenmiş, babasının dükkânın bir köşesine kurduğu kitaplığa kendisinin de sevdiği kitapları büyük bir keyifle yerleştirmişti. Çocuk okuduğu kitaplarda merak ettiklerini babasına sorardı. Yeni bir müşteri gelene kadar baba oğul birlikte çoğunlukla konusunu tarihten alan romanlar okuyarak çaylarını yudumlardı. Çocuk; babasının engin tecrübesine, arifane duruşuna, sonsuz hoşgörüsüne ve bütün bunların eşlik ettiği nihayetsiz tevazuya hayrandı. Ona öyle gelirdi ki dünyada cevabı bulunamayan en zor soru babasına sorulsa cevabı alınırdı.

Çocuk, akli ermeye başladığında en çok babasının neden okumadığını merak etmişti. Çünkü bu dünyada okuyup büyük adam olmak en çok babasına yakışırdı. Merak etmişti ama bugüne kadar ona bunun sebebinin sormaya bir türlü cesaret edememişti. Bu kadar akıllı ve çalışkan biri neden okumasındı? Babasından değil ama okuyamayışının varsa hiç hatırlamak istemediği sebeplerini gün yüzüne çıkarmaktan korkuyor ve bazen dilinin ucuna geliveren soruyu derin bir sessizlik içinde yutuyordu.

O gün birdenbire bir şey oldu. Çocuk, babasıyla birlikte boşalan bardaklara çay doldururken cevabını çok uzun zamandır merak ettiği soruyu ona soruverdi:

-Baba sen neden okumadın?

Babası çocuğa baktı, duraksadı, çaydanlığı elinden bıraktı, parmaklarını oğlunun koyu kestane saçlarının arasında dolaştırdı sonra çekti, yarım kalan işine devam etti. Çocuk, babasından cevap alamayacağını düşündü, soruyu sorduğuna pişman oldu, alt dudaklarını ısırıldı. Neden sonra babasının sesiyle irkildi:

-Biliyor musun? Ben bunu hiç düşünmedim. İlkokulu köyde okuduktan sonra ortaokul için ilçeye gitmem gerekiyordu fakat gidemedim. Aslında benim gibi köyün çocuklarından pek çoğu gidemedi. Okuyamayışımın çok sıra dışı bir sebebi yok yani. Deden çiftçiydi ben de ona işlerinde yardım ederdim. Tarlada çalışır, dağda koyunları otlatırdık. O zamanlar da dağda babamın çayını ben hazırlardım, beraber yemyeşil otların üzerinde çaylarımızı yudumlardık. Deden bana hep güzel çay yaptığımı söylerdi. O zamanlar köyümüzde küçük bir kahvehane bulunurdu. Deden benim orada çırak olmamı istemişti. Ama ben onunla dağda hayvanlara bakmak istedim çünkü artık yaşlanmıştı ve dağlara çıkmak onun için zor bir iş olmuştu. Sonra dedenin ısrarıyla koyunları sattık. O zamanlar deden bana şunu söylerdi: Hiçbir zaman boş durma; uğraş, çalış, çabala, gayret göster. Bir zaman sonra babam beni kahvehaneye çırak olarak verdi. Tabi o zamanlar çıraklara para verilmezdi iş öğrenmesi için çalıştırılırdı. Ama deden çaycıya para verip bana harçlık olarak vermesini istemiş. Böylece koyunları bana emanet ederek hissettirdiği güven duygusundan sonra para kazanmama sebep olan bir işe girmemi sağlayarak özgüven duygusuyla da tanışmama destek oldu. Belki de en iyi okullarda deden gibi bir öğretmene rastlamayacaktım. Dağda hayvanlarla, tabiatla iletişim kurmayı öğrenmişim; kahvede çalışırken de insanlarla iletişim kurmayı, onları anlamayı, sosyal hayatın güzelliğini öğrendim. Her sabah dükkânı açıp çay suyu koyardım, akşamları da aynı şekilde ben kapatırdım. Böylece sorumluluk almanın ne demek olduğunu öğrenmiş oldum. Sonrası gördüğün gibi... Kendi çay ocağına açtım. Fakat en önemlisi ne biliyor musun? Okumaktan hiç vazgeçmedim. Evet, beni diploma sahibi yapacak okullara gidemedim ama ulaşabildiğim her kitabı okudum. Kendimi yetiştirmeye gayret ettim. Bu benim için büyük bir çaba, yaşadığım müddetçe de bu çabam sürüp gidecek. Çocuk babasını dinlerken sanki nefes bile almıyordu. İçeriden bir müşterinin çay isteyen sesi duyuldu. Çocuk ve babası birbirinin gözlerinin içine baktılar. O gözlerin söylediklerine eklemek için dudaklardan söz dökülmesine gerek yoktu.

Dükkânı kapatma saati gelmişti. Son müşteri de çıktıktan sonra baba-oğul, dükkânı temizleyip lambaları kapattılar ve kapıyı kilitleyip evlerine doğru yürümeye başladılar. O gece babasıyla eve doğru yürüten çocuk kararını vermişti. Okuyup diplomalı bir işin sahibi olacaktı. Fakat ne olursa olsun bu çay ocağını asla kapatmayacak, semaverin dumanını tütürecek; bu dükkânın şimdi de olduğu gibi sığınılacak bir yer, dertlerine derman, sohbetlerine arkadaşı, sırlarına sırdaş arayanların mekânı olarak saklayacaktı.

İMTİYAZ SAHİBİ

Turgut MEYDAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sevgi YILDIRIM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

M. Enes AĞGÜMÜŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Osman SEZER

YAYIN KURULU

Emine ÖMÜR

Sedanur YILDIRIMKAYA

OKUL ADRES TELEFON

YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Karagöl Cad. Çay Sok. No :100

Çubuk/ANKARA Tel:0 312 837 42 42